

Խ Ր Ա Տ

Հայ մեֆի անգերազանց ներկայացուցիչ

ՇԱՀԱՆ Ռ. ՊԵՐՊԵՐԵԱՆԻՆ

Առիր գրեթե կեանքն ինձմէ եւ ես զքեզ զայն կրկին,
 Որ քաղցրանայ աւելի դաւաճին, ծովուն, երկրնին
 Պատկերը իմ հոգւոյս մէջ. որ աւելի սեւեռուն
 Դառնայ միտքս Խորհուրդին եւ նայուածքս իրերուն:

Որ զիս ընես աւելի Գաղտնիքներուդ հետամուտ,
 Որ հասկընամ քէ երազն է իրական, կեանքն է սուտ.
 Գողգոթայի նամբայէն պիտի Մարդը բարձրանայ,
 Թէ արցունքի ոչ մէկ շիթ պիտի անծիլ չըմընայ:

Թէ հառաչները ցաւի պիտի ընդունայն չըկորչին,
 Յիշատակներն ու սէրերն չըլուծուին ծոցն Ոչինչին.
 Թէ ամէն բան կը դիմէ Նպատակի մը վրասն...
 Համոզումովն այս հիմա հանդարտութեամբ կը սպասեմ:

Նոյեմբեր 1951

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

Գ Ա Ր Ո Ւ Ն

Գարուն է նորէն,
 Երազ է աշխարհն,
 Ծաղկած հողն ու փառ.
 Սարերը ելլեմ,
 Սիրքս օրօրեմ:

Սիրքս օրօրեմ,
 Բերկութեան յանգով,
 Գոյներու խաղով,
 Սիւնին սրբինգով,
 Զուրերու տաղով:

Գարուն է նորէն,
 Խըսացած երազ,
 Երկինքն է փետայ
 Եւ երկիրն ալ հարս,
 Լեռներն կը պարեն...
 Ի՞նչ հարսնիք է այս:

Մայիս 1951

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ